

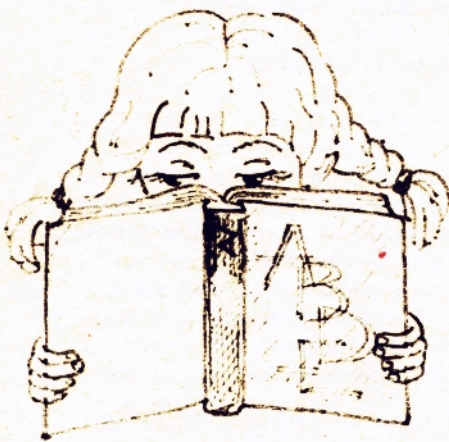

Silmaterra

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 17

1992

Poole augusti pealt hakkab kooli järele lõhnama. Uus püksirihm või patsipael, rääkimata kingapaarist, on augustis hoopis isemoodi kui muul ajal. Kui lisandub veel vesivärvide, guašside, harilike ja värvipliatsite lõhn; puu, nahk- või plastikpinali ja paberi lõhn, siis... Ja moosipurkide rivi keldriüülil on kasvanud aukartust äratavaks.

Stopp! Jään mõttesse. Ega ma liialt hoogu läinud? Tõmban ninaga õhku: majas ei ole tunda uusi jalatseid, värvipliatside ega guašše, karedat liimilõhnalist joonistuspaperit ka mitte. Ja nende moosipurkidega on just nii, nagu see kuskil peres on. Kardan, et leinavaid riuleid leiab paljudes kodudes.

Aga august jääb kõigest hooli-

mata augustiks: pihlamarjad lõövad päev-päevalt ikka rohkem ja rohkem õhetama, taeva sügavsinine kuulutab suve lõppu ja kirikupingid täituvad jälle päevitunud, tublisti sirgunud lastega. Nad on taas valmis õppima.

Mõnikord kadestan koolilapsi, kuigi mulle meeldib mu töö. Just kooliskäimises on midagi kordumatut — päev ei sarnane päevaga ja põnevatki juhtub aina, kasvõi see, et pinginaabri koeral sündisid kutsikad.

Tegelikult õpitakse kogu elu. Kõige paremini mäletab su ema, kuidas sa päris pisikesena ennast pöörata üritasid, kuidas istumist ja seismist harjutasid, esimesi sammukesi tegid ja lusikaga sööma õppisid — ja märkamatuks koduses keeles rääkima hakkasid.

Kooliaastad lisavad sulle teadmisi matemaatikas, keemias, maateaduses ja võorkeeltes. Millegipärast ei suju võorkeeltega nii nagu lapsepõlve emakeelega. Tuleb tohutul hulgal sõnu ja reegleid pähe tuupida, kirjutada üht ja hääldata teist moodi, aina

korrata, korrata ja korrata. Tüütu keeleõppimise tasuks aga saab tohutu rõõmu, kui kaugelt maalt külaline saab aru sinust ja sina temast.

Kuid kas sa tead, et maailmas on olemas keel, mida mõistavad kõik inimesed. Selles keeles pole alati sõnugi vaja. See on sõpruse ja armastuse keel. Just selles keeles kõneleb meiega meie Taevane Isa. Aga meie? Meil tuleb harjuda olema lahke, sõbralik ja abivalmis; meil tuleb omandada ausus ja täpsus; tuleb õppida kannatlikkust, leplikkust ja andestamist.

Ärge arvake, et selle keele õppimine läheb alati tõrgeteta. Ent Jumal on lubanud meid aidata. Ta on kinkinud suurepärase õpiku — Piibli. Ta on andnud meile võrratu eeskuju — Jeesuse. Ta annab tarkust ja jõudu edeneda. Ta soovib, et omandaksime maailma kõige tähtsama oskuse — oskuse armastada.

Soovime sulle toredat kooliaastat ja edu keeleõpinguis!

Onu P. ja tädi Anne

ENT TEID KASVATA-
GU ISSAND JA TEH-
KU TEID RIKKAKS
ARMASTUSE POOLEST.

1. TESS. 3, 12.

PIIBLISALM

Külalislahkus tasutakse

SUUNEMI NAINE seisis savitellistest seinte ja lameda katusega kodumaja ukseel. Ta tõstis käe silmile varjuks ja vaatas tolmusele teele, mis ukse eest läbi lookles. „Prohvet Eliisa ja ta õpilane tulevad mööda teed,“ ütles ta mehele, kes parajasti õlipuu varjus sirpi teritas. „Prohvet astub nii aeglaselt ja toetub raskelt oma kepile. Ma kutsun teda ja ta õpilase koos meiega leiba võtma.“

Prohvet Eliisa tänas suunemlannat leiva ja joogi eest. Kui naine palus teda pisut puhkama jääda, ütles prohvet: „Ei, meil on kiire. Päike on juba madalal ja meil on veel pikk tee käia.“

Aga kui naine nägi, kuidas Eliisa väsinult märke ronis, ütles ta mehele: „Peaksime majale ülakorruse ehitama, et kui prohvet jälle siinkandis rändab, saame teda sisse kutsuda ja öömajale paluda.“

Tellis tellise peale ja mörti vahele — nii ehitasid suunemlane ja ta naine oma majale ülakorrust.

Tellised tehti savist ja kuivatati päikese käes. Ikka tellis tellise peale, mörti vahele, kuni seinad said parajalt kõrged. Siis tegid nad lameda katuse, ja kõige lõpuks trepi, mis ülakorrusele viis.

Suunemlanna tõi vastvalminud katusekambrisse voodi ja istme, laua prohveti Pühakirja jaoks ja õlilambi, et ta saaks lugeda. Iga päev vaatas suunemlanna tolmusele teele, et näha, kas prohvet Eliisa ja ta õpilane tulevad. Kord õhtul hilja tulidki prohvet ja ta õpilane.

Suunemlanna kutsus neid sisse. Ta pakkus neile süüa ja öömaja. Kui prohvet nägi uut katusekambrit, oli tal hea meel, väga hea meel. „Mida võiksime teile teha tasuks sõbralikkuse ja headuse eest?“ küsis ta. „Kas tahate, me küsime kuningalt või sõjapealikult midagi teie jaoks?“ „Ei, me ei taha mingit hüvitust,“ lausus naine.

Aga prohvet Eliisa tahtis midagi nende heaks teha, sest suunemlased — mees ja naine — olid teda nii südamlikult vastu võtnud.

Mis see võiks olla?

„Ma märkasin,“ ütles prohveti õpilane, „et neil ei ole poega.“

Kui suunemlanna jälle uksele ilmus, ütles prohvet Eliisa: „Me palume Jumalat, et Ta kingiks sinule ja su mehele aasta pärast kena poeglapse.“ Suunemlanna oli õnnelik. Väga õnnelik.

Kõik läks nii, nagu prohvet Eliisa ütles: järgmisel aastal sündis suunemlastele — naisele ja mehele — poeglaps. Isa ja ema olid surmkindlad, et nende laps oli ümbruskonna kõige toredam ja ilusam laps. Ja miks ka mitte? Ta oli ju Jumalalt palutud laps!

Kui laps kasvas suuremaks, said nad prohvet Eliisaga headeks sõpradeks. Nüüd vaatas juba poisike tolmusele teele, et näha prohvetit ja tema abilist tulemas. „Tuleb! Prohvet Eliisa tuleb!“ hõiskas ta ja jooksis talle teele vastu. Majani tulla oli nüüd kergem: prohvetil oli kaks abimeest — sau ja poisike, kellele toetuda.

Kui poiss oli juba odravihuga ühepikkune, tahtis ta minna viljapõllule appi. Ta ei osanud terava sirbiga vilja lõigata, ei veel, aga ta oskas lõigatud vilja vihukuks siduda. Ja seda ta tegigi. Päike paistis palavalt, väga palavalt otse poisi pähe. Äkki pudenes tal vihk käest.

Õhtu loomaaias

„Oi mu peal Oi mu peal“ hädaldas ta.
„Viige ta ema juurde,
ütles isa ühele noorele töömehele.

Kogu pika hommikupooliku hoidis ema poega süles
ja niisutas ta pead jaheda veega.
Umbes keskpäeva paiku märkas ta, et
poeg ei hinga enam.

Ema kandis poja prohveti kambrisse
ja asetaski ta prohveti voodisse.
Siis kutsus ta mehe: „Anna mulle saatjaks
üks noormees ja sõiduks kiirejalgsed muulad.
Ma ratsutan prohveti juurde.“

Suunemlanna saduldas muula,
noormees saduldas teise.
„Kihuta nüüd,“ lausus suunemlanna,
„Kihuta nii, nagu vähegi suudad.“
Mõlemad ratsutasid nii kiiresti, et
muulade taha jäid keerlema hallid tolmupilved.

Suunemlanna ratsutas otse prohveti ukse ette
ja rääkis talle, mis oli juhtunud
palve peale saadud pojaga.

Prohvet Eliisa läks suunemlannaga kaasa
tema koju.

Ta ronis trepist üles,
avas ukse — ja seal — voodil lamas ta
väike sõber, silmad suletud, põsed kaamed.
Ta käed olid külmad.

„Kallis Taevaisa,“ palus prohvet Eliisa,
„näita mulle, mida ma peaksin tegema,
ja anna lapsele elu tagasi.“

Prohvet sirutus poisi kohale,
et soojendada teda oma kehaga.

Ta pani oma käed poisi kätele,
näo vastu poisi nägu,
ta puhus oma hingeõhu poisi suhu.

Prohvet tegi nii kaks korda,
ise kogu aeg palvetades.

Väike poiss muutus soojaks.
Ta põskedele ilmus puna.

Ta avas silmad.

Ta aevastas seitse korda.

Kui poiss nägi sõpra-prohvetit,
naeratas ta.

Prohvet Eliisa laskis kutsuda ema.
„Võta oma poeg,“ ütles ta. „Ta on terve.“
Ema põlvitas prohveti ette.

„Kuidas sind tänada?“ küsis ta.
Prohvet vastas: „Jumal äratas lapse ja
tegi ta terveks. Täna Teda.
Võta poeg ja ole õnnelik.“

Ja naine võttis poja. Nüüd ei olnud ta mitte ainult
palve peale saadud poeg, ta oli surmast äratatud poeg.

Sel õhtul istus ema savitellistest maja trepil,
prohveti tervistatud poeg süles.

Ka isa tuli nende seltsi. Ta viitas katusekambrile:
„Me mõtlesime head teha, kui ehitasime selle,
aga heategu pöördus meile tagasi
koguni kahekordselt.“

„Heategu tuleb alati tagasi,“ sõnas ema.
◀ „See tuleb alati tagasi,“ sosistas unine poeg.

Oled sa süles hoidnud pisikest kassipoega? Sellist
pehmet, sooja ja õrna. Ehk on sul kodus või
vanaema juures koer?

Ma tean, et sulle meeldivad loomad. Kõik lapsed
armastavad loomi. Minugi lapsepõlvkodus oli
hallitriibuline hiirekuningas Mats ja vanaema
juures valge karvane toakoer Reku. Olin linnalaps
ning teiste loomadega suurt kokku ei puutunudki.
Siiski — vahel hommikuti võis meie tänavas kuke
kiremist kuulda. Tol ajal ei ehitatud linnamaju
üksteise kukile, vaid iga maja ümber laiutas suur
aed. Äärelinnas olidki mõnel perenaisel kanad,
mõni lammas või isegi lehm.

Ühel päeval tõi isa töölt tulles kaasa põneva
uudise: *MEIE LINNA OLI TULEMAS RÄNDAV
LOOMAAED!* Olin kuulnud Tallinna ja Leningradi
loomaaiast. Ema jutustas ka suurest Riia loo-
maaiast. Aga et võiksime pileti osta sellesse
põnevasse loomariiki OMA väikeses kodulinna, see
oli haruldane juhus.

Mitu päeva keerles jutt saabuva suursündmuse
ümber.

„Mina tahan kõige rohkem elevanti näha.“

„Elevant on nii suur loom, et teda küll kohale
tuua ei saa. Aga ahvid tulevad kindla peale, saate
näha. Mina võtan kohe hommikul nende puuri
juures koha sisse.“

„Mina tahan avarumit vaadata,“ ütles suure-
mate poiste tähtsale jutule vahele väike Meeri.

„Mis avarumit? Mis loom see sihuke on?“

Lapsed vaatasid üksteisele küsivalt otsa. Meeri
kiigutas nukuvankrit ja seletas:

„Kas siis teie polegi avarumit näinud? See on
see asi, kus roheline klaasi taga on vesi ja kalad
mängivad matsu.“

Kõik hakkasid naerma. Muidugi, väike Meeri
mõtles akvaariumi.

Üks laps tahtis paabulinnule pai teha, teine
kaelkirjakut kallistada, kolmas jääkarule jäätist
pakkuda. Meie majas oli ühtekokku kuus last ja
igapäev varuks kindel plaan, mida loomaaias
vaadata või teha.

Siis ühel õhtupoolikul vahetasime õuemängu-
dressid puhaste linnariiete vastu ja seadsime
sammud kesklinna. Avaral turuplatsil sagis juba
rahvast. Uudistasime imelikke sõiduriistu: üle-
valtpoolt justkui rongivagunid, aga suure auto
rattad all. Isa seletas, et need on ühtaegu loomade
puurid ja sõiduvahendid.

Loomaaias pileteid müüs väga paks onu, kes
pidevalt sihvkasid näris. Sa vist tead, et sihvkad on
päevalilleaseemned. Tema lähedal sillutisekividel
keerles ja kudrutas palju tuvisid, kes musti
sihvkakoori sorteerisid.

Päev oli olnud väga palav. Piletimüüja näol
helkisid piisad.

„Isa, miks sellele onule vett pähe valatud on?“
küsisin sosinal. Isa muigas.

„Ega ta vette kastetud olegi. Tal on palav ja
sellepärast ongi nägu higist märg. Lähme nüüd
loomi vaatama.“

Seal nad olidki! Tiigrid, karud, ahvid, rebased,
papagoid. Käisime ühe kitsa puuri juurest teise
juurde. Küll oleks tahtnud ka loomi katsuda.

Olin pildiraamatutest näinud võimsaid lövisid,
uhkeid karusid ja elevandikarja. Siin aga kohtasin
(Järg 6. lk.)

JOHANNA, SEPPO JA TEE ELLU

Isa viis kaksikud Johanna ja Seppo üles Pääsumäe tippu. Ühelt poolt paistis meri, teiselt poolt vilka liiklusega suur maantee ja looklev rada, mida mööda üles tuldi. Isa plaanitses midagi: ta laotas paberi kivipingile ja võttis pliiaatsi.

„Kas näete seda laia teed, millest me üle tulime?“

„Jaa,“ vastas Johanna. „Mina veel näitasin, kuhu pidime pöörama.“

Isa joonistas paberile laia sirge tee ja kitsama, mis sellelt ära suundus. Lapsed jälgisid põnevil. „Miks sa nii joonistad?“ küsis Seppo.

„Jeesus ütles, et elus on kaks teed. Lai viib hukatusse — see on eemale Jumalast — ja palju inimesi käib sellel teel.“

„Kas nagu need autod ja inimesed seal all?“ arutles Johanna.

Isa noogutas. „Ja siis ütles Jeesus, et on ka kitsas tee, millel on raskem käia. Kitsas tee juhiv igavesse ellu ja vaid vähesed leiavad selle. Vaadake!“

Isa kirjutas laia tee kohale: Seppo sündis siin. Ja pisut allapoole: Johanna sündis siin. „Me kõik sünnime laial teel,“ jätkas ta. „Oleks igati õiglane, kui jääksimegi sinna, sest oleme Jumalale sõnakuulmatud. Me ei vääri kitsale teele pääsemist. Olge nüüd hästi tähelepanelikud!“

Isa joonistas teede lahkemise kohale risti.

„Jumal armastas meid niivõrd, et saatis Jeesuse

meie maailma seda karistust kandma, mille meie olime ära teeninud. Et Jeesus suri ristil patuste asemel, saab Jumal andestada neile, kes võtavad süü omaks, kahetsevad ja usuvad Jeesust kui Vabastajat. Kristlaseks saamine tähendab laia tee hülgamist, kuigi seal käib rohkesti inimesi, ja suundumist kitsale teele.“

„Vaadake sinna alla!“

„Kuhu, isa?“

„Vaadake aedu. Me tulime neist mööda. Kas kõik viljad olid sarnased?“

„Ei. Mõned paistsid teisest paremad olevat,“ arvas Johanna.

„Aga mina nägin, et ühe puu lehed olid kipras ja õunadki üsna krimpsus,“ lisas Seppo omalt poolt.

„Jeesus võrdles inimest puuga,“ jätkas isa. „On häid puid ja halbu puid. Hea annab head vilja, kuid halb puu kannab halba vilja.“

Paberilehele kahe tee alla joonistas isa kaks puud: ühe keni õunu täis ja teise, mille küljes vaid pisut kribalaid.

„Mõtlege: kui vili on paha, milles on siis viga?“

„Siis on ehk puu enesega midagi lahti.“

„Õige, Johanna!“

Isa joonistas kaks kriipsujukut. Ta joonistas neile südame. Ühele musta, teisele valge. „Halb, mida teeme, lähtub patusest südamest. Piibel räägib, et meie süda on must — nii nagu sellel siin.“ Ja isa osutas musta südamega kriipsujukule.

„Mis siis juhtub, kui peaksite külmetuma?“

„Hakkan aevastama.“

„Ja palavik tõuseb.“

„Ja nina tilgub.“

„Just nii,“ nõustus isa.

„Need välised hädad viitavad sellele, mis on juhtunud sees. Teie ja mina teeme pattu, patt pesitseb meie südames. Just südames olev patt paneb meid halba tegema.“

„Tähendab, me oleme kõik halvad puud,“ oletas Johanna.

„Just seda me oleme, sest meil on juba sünni pooltest patune süda. Meile

on oluline teada, kuidas oma südant puhastada.“

„Mina tean! Palun Jeesust sinna elama asuda,“ ütles Seppo.

„Jeesus andis enda elu meie elu eest. Jeesuse veri puhastab meie südame,“ täiendas Johanna.

„Tubli,“ ütles isa. „Kas mäletate meest, kes teed küsis?“

„Kas seda sakslast?“

„Jah. Temas oli midagi erilist, kuigi ta nägi välja nagu meie ja rääkis ka peaaegu samuti kui meie.“

Johanna ei suutnud enast pidada: „Ta oli hoopis teisest riigist!“

„Õigus!“ Piibel ütleb, et on olemas kaks riiki. Joonistan siia kaks krooni.“ Ja isa kirjutas ühe krooni sisse „SAATAN“ ning teise „JEESUS“.

„Piibel kinnitab, et on vaid üks kuningas, kes meid valitseb. Kumb?“

Seppo vastas esimesena: „Jeesus.“

„Tõsi. Ta on meie kuningas, kui oleme kitsal teel ja kui oleme lubanud Tal teha meist head puud. Aga mis siis, kui me ei käi kitsal teel?“

„Siis kuulume saatana-le,“ ei jäänud Seppo vastust võlgu.

Isa joonistas kroonide alla veel kriipsujukusid. „Kumba riiki peaksin inimesi rohkem joonistama?“

„Vist saatana riiki,“ oletas Seppo.

„Johanna, kas see vastus on õige? Kui inimesi vaadata Jumala pilguga, kumbi on rohkem, kas häid või halbu?“

„Halbu on rohkem, isa.“

Isa mõtles pisut ja joonistas kõrvuti kaks mägede, ühel saatana riik, teisel Jeesuse riik, ja küsis: „Kuidas pääseda ühest teisest? Kas aitab, kui käime kirikus või püüame anda endast parima?“

„Ei. Tähtis on, et me loodaksime Jeesusele Kristusele,“ ütles Johanna piskese mõtlemise järel.

Isa joonistas mägede vahele risti, nii et sellest tekkis ühendav sild ja jätkas: „Jeesus suri ristil, et anda meile võimalus

(Järg 8. lk.)

Kuidas saab üle jõe, kui pole paati ja silda ka mitte? Kuidas? Kiilidele see küsimus muret ei valmista, nad lendlevad vesiroose riivates jõekääru kohal, aeg-ajalt ka teisele poole jõge põigates. Imetlen kiile: pruunikaid ja siniseid ja kahvatusiniseid, nad võivad lennata isegi ühe koha peal nagu pisikesed kõpterid. Sinised kiilid on eriti toredad — tiibade küps sinine läheb märkamatuks üle pronksjaskuldseks, ka rindmik ja tagakeha kütlevad metaltelt.

Jõgi on üle elanud suure muutuse. Südasuvi on ta laisaks teinud. Vesi ei löö enam võrendike kohal

keerdu ja õngekork triivib vaid pikka-pikkamisi allavoolu.

Mõnikord muutub vesi hästi klaasiseks, nii et puud, taevas ja valged pilvetupsud peegelduvad puhtalt ja selgelt. Õnneks ei ole keegi küsinud: mis värvi on jõgi? Ma ei oskaks vastata, ehkki olen täispikki päevi — pimedast pimedani — jõe ääres veetnud, öid ka.

Mine jõeale hästi vara, tund enne päikesetõusu. Jõgi aurab. Nagu kerged vahukoorekuhilad tupruvad udutombud jõe kohal, tõustes ikka kõrgemale ja kõrgemale. Ütle siis, mis värvi on jõgi?

Mis värvi on jõgi siis, kui esimeste päikesekiirte vihk sähvatab üle maa ja vee? Mis värvi on jõgi siis, kui tuul puudutab kõrkjalatvu ja silitab vee sametiseks? Aga kui ilmuvad pilved? Kui algab raske sadu?

Mis värvi on jõgi enne ja pärast lõunat? Loojangul ja pärast loojangut? Öösel, kui kuu uitab kõrgel ja tähesilmad pilguvad?

Kui saad teada, ütle mulle ka. Eks?

**MAOLEN
SIINI!**

Metsa seadus kõlab nii: näe ja kuule. Kuid jää ise nähtamatuks ja kuuldamatuks. Metsa seadus elas sügaval kitsekese sees — juhtis tema silmi ja kõrvu, andis käsu joosta või paigale tarduda, vastavalt olukorrale. Täna tekkis kummaline vastuseis. Uus seletamatu aje tegi alailma tasakaaluka loomakese rahutuks. Oleks tahtnud nagu hüüda — ise ka ei tea, kellele: „Ma olen siin! Siin!“ Ja veel — oleks tahtnud kellelegi oma kauneid hüpeid ja võluvaf kehahoiakut näidata.

Mets lõhnas raskelt. Varasuve kerged lõhnad olid märkamatuks asendunud küpse suve küpsete lõhnadega. Kuivus ja põletav päike lisasid iga päev kaskede võrasse mõne kuldse lehe. Pimeduses sähvis põuavälke ja tirtsude lakkamatu siristamine ulatus öö südamesse välja. Nad vaikisid alles siis, kui jahenes õhk ja kasteniiskus ajas „pilli“ häälest ära.

Vasemal pröksatas raag ja veel enne, kui vaikimise seadus rakenduda jõudis, kostis kitsekese suust piiksatus: „Olen siin!“

„Oih, mis ma nüüd tegin!“ jahmus loomake ja põgenes.

„Vaikin... vaikin... vaikin... vaikin...“ kordas ta pikkade jõuliste hüpete rütmis.

„Olen siin... Olen siin... Olen siin... Olen siin...“ ei andnud uus tunne mitte üks põrm järele. Kitseke peatus. Jooks vabastas pingest ja rahustas närve. „Naljakas päev täna, põgenen iseenda eest!“

Aga metsast kostis jälle krõpse ja — samme. Seekord õnnestus „olen siin“ alla neelata ja hääletult tihnikusse sulada.

Rumaluke! Sa ei teagi, et su jäljed annavad sind välja. Juba eile õhtust saadik lõhnavad nad nii erutavalt. Sinu vaikne kutse: „Olen siin!“ leidis ootava kõrvapaari ja raagude murdumine metsa all ei ole juhuslik. Keegi üritab innukalt su kannul püsida.

Olen sind varjuna saatnud kogu su elu. Seda ei olegi esiotsa rohkem kui kolmteist kuud, aga sa oled jõudnud juba mu südame külge kasvada. Säilitan mälus nagu filmilindil meie kohtumisi — esimesest alates. Ema imetas teid parajasti, kui ma teda teie juurest kogemata üles ehmatasin. Ta tegi neli väkkiiret hüpet ja jäi seisma. Meid lahutas vaevalt kakskümmend sammu, aga ta

ei põgenenud. Ta silmad anusid midagi — nagu võivad anuda vaid ema silmad, kui lapsi ähvardab oht.

Pisikesed armsad täpilised! Kus oli teie neli kaitsvat seinat? Katus? Uks, mille ema võis sulgeda? Ei olnud neid. Kuid teiegi ema vajas — nagu kõik emad — kindlusetunnet selles maailmas. Tegin näo, nagu ei taipaks ma olukorda ja lasksin ennast teie lebamispaiigast eemale meelitada.

Sa oled nüüd kolmteist kuud vana. Sa oled täiskasvanu. Võimalik, et juba homme avatakse metsas uus „toimik“ — sulle ja su lastele.

Kuula! Oksad murduvad jälle. Su laste isa on teel sinu juurde. Ma tean, et sa ei või veel temaga kohtuda. Palju kordi pead sa teda kutsuma ja samas tema eest ära jooksma — kuni su keha on valmis uut elu looma.

Sa hüüad: „Olen siin!“ Ma tean, sa ei kutsu mind. Püüan vargsi metsast lahkuda. Aga kolme päeva pärast otsin su raja taas üles ja loen jälgedelt nagu raamatust sinu lühikesest kauni armastuse loo.

Kohtumiseni, mu väike! Ja mingu sul kõik hästi.

O n u K.E.

Õhtu loomaaias

(Algus 3. lk.)

elus loom: Ja ometi — miks lõsutasid nad ükskõiksete nägudega oma puurinurgas?

„Isa, siin on nii paha lõhn.“ Rein sikutas isa kuuekäisest.

„See on loomaia lõhn,“ vastas isa.

„Kas siis, kui Jeesus tuleb ja me uuele maale saame, on seal ka selline loomaaed ja loomaia lõhn?“

„Ei, seal ei ole.“

Viipasin ühe puuri poole, mille ees sagis kõige rohkem inimesi. Läksime lähemale. No muidugi! Ahvid turnisid oma puuris ja tegid vigureid. Jäime nende trikke ning koerustükke tükiks ajaks jälgima.

Peagi sai ring täis. Rein lehvitas hüvastijätuks piletionule ja oligi meie loomaia-reis tehtud.

„Isa, miks need loomad kõik tukkusid ja nii kurva näoga olid?“ küsisin koduteel.

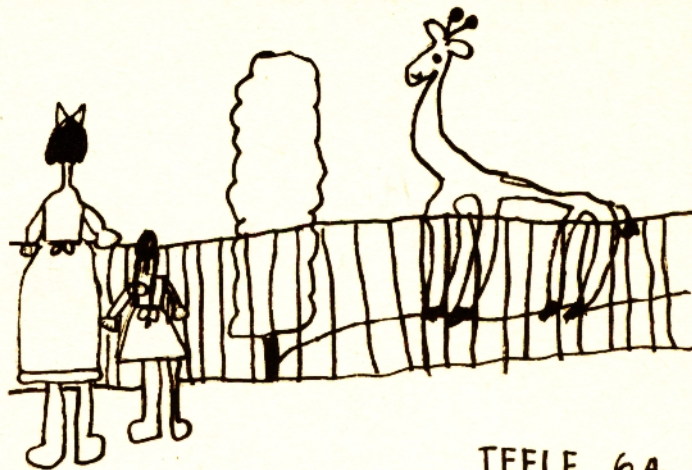
„Eks nad olnud pikast reisist ja palavast päevast väsinud.“

„Aga miks kõikidel puuridel suure hüüumärgiga sildid peavad olema?“

„Sildid hoiatavad, et sa loomadele liiga lähedale ei läheks.“

Meie küsimusi muudkui tuli ja tuli.

Vanaema oli tihti jutustanud uuest maast, kus pärast Jeesuse tagasitulekut elada võime. Sellel maal ei ole enam loomaaeda tarvis. Ka keelavaid silte mitte. Loomad on siis unustanud hirmu

TEELE 6A.

inimeste ees ja inimene oma kurjad kavatsused loomade suhtes. Keegi ei tee enam kellelegi kurja. Ühtki kana ei keedeta supiks, ühestki sinirebasest ei ömmelda kraed, ühtki püssipauku ei lasta pardiparve pihta, ükski loom ei pea kinni istuma puuris. See on tõesti ilus ja õnnelik maa. Ja kuigi tol lapsepõlve suvisel õhtupoolikul jäi loomaaias kaelkirjakule kalli-kalli tegemata ja paabulind paitamata, teadsin kindlalt, et see aeg tuleb.

„Siis elab hunt tallega üheskoos ja panter magab kitsetalle kõrval; vasikas, noor lõvi ja nuumveis on üheskoos...“

Lehm ja karu käivad karjamaal, nende pojad magavad üheskoos ja lõvi sööb õlgi nagu veis!“ Nii on kirjutatud Piiblis Jesaja raamatus 11,6.7.

Kas sina tahaksid sellel uuel ja ilusal maal elada, tundes rõõmu vabaduses jalutavatest loomadest? Mina küll tahan!

Irene Vari

NADJA:

Ennekuulmatu! Meie isa läheb elus esimest korda laagrisse!

Õhtuti soris isa igivanades märkmetes, lehitses raamatuid ja pobises endamisi: „Mul ei ole õrna aimugi laagris käitumisest...“

Õige tsirkus läheb lahti asjade-ga: alles siis, kui kõik „hädatarvilik“ kraam viiendat korda sumadaniist välja tõstetud, ulatusid tõmbelukud vaevu-vaevu kinni. Oli muuga kuidas oli, kuid köögiriistade komplekti ja lõikelaua mahajätmine muljus isa meelega valulise jälje.

LAAGER? LAAGER! LAAGER...

Ärasõit tabas meid äkki nagu loodusõnnetus. Isa vaatas nukralt oma asjade lasu ja ohkas. Raske südamega tuli tal loobuda malmajaast, kümnest liitrist mustikatest ja jäätisetermostest. Mõtelge ise — jäätis mustikatega ehk mustikad jäätisega...

Pool tundi enne bussi oli kõik siseheidlused läbi põdenud isa igatpidi valmis: lühikestes pükstes, ruudulise pluusiga, peas päevinäinud sõjaväe „panama“, varustusks vaid õlakott, triibuline sumadan ja tormilatern. Laterna kohta pillas ta vaid lühikese repliigi: „Igaks juhuks.“

MARKO:

Kolmepäevane laager suve hari-punktil Võrtsjärve põhjakaldal mõõdus küllaltki põnevalt. Laager oli sattunud heale ajale: vesi järves oli soe ja mustikad küpsed.

Umbruskonna loodusega tutvumiseks tehtud pooleldi õppekäigud,

pooleldi matkad olid samuti huvitavad. Nägin esmakordselt tünnpuud, millele ma pole varem metsas peale juhtunud. Väga vahvad olid kaks viktoriini. Kolm täiesti ebavõrdset võistkonda pidid vastama kõikvõimalikele küsimustele ja lahendama mitmesuguseid ülesandeid. Meeldejäävaim küsimus käis hommikuse piiblisalmi kohta. Järgmisel hommikul kõik lausa neelasid Malle hommikust juttu ja püüdsid seda meelde jätta.

Veel meeldisid mulle laagris hingamispäeva õhtu pantomiim ja igaõhtused põnevad jutustused. Huvitav laager oli.

PAUL:

Teeme nii: ise küsin ise vastan. Kas laager meeldis? Jah ja ei.

Kuidas nii — jah ja ei? Mis siis ei meeldinud?

(Järg 8. lk.)

SÕBRAD

Antsul oli palju sõpru, aga kui ta valis endale veel ühe, kelle nimi oli Laiskus, jätsid teised teda maha. Laiskusele see meeldis, Antsule muidugi ka. Juba hommikul ütles Laiskus: „Sul on kool läbi, nüüd põõna kasvõi pooie p...vani. Tore, eks?“

Ants põõnaski poole päevani. Tõsi, hommikul püüti teda segada. Isa ja ema läksid tööle ja üritasid teda äratada: „Antsuke, tõuse üles. Ega sa unustanud, et apteeker vajab poisse, kes tellijaile arstirohtusid koju kätte toimetavad? Pane puhtalt riidesse ja ole varakult kohal.“ Ants vaid mühatas vastuseks.

Kui vanemad lahkusid, ütles Laiskus: „Aega on, küll jõuad. Maga veel pisut.“

Ants võttiski Laiskust kuulda ja ärkas alles siis, kui päike näitas südapäeva. Apteegis selgus, et kõik töökohad olid varakult tulnute vahel ära jagatud.

Ants jäi kurvaks, südagi kripeldas. Mida õhtul vanematele öelda? Aga kohemaid tuli sõber Laiskus ja trööstis: „Ära muretse, Ants. Tore, et sa tööd ei saanud. Nüüd võid terve suve magada ja logelda just nii, nagu süda lustib. Seda sa ju tahad!“

Laiskus rääkis tõtt: just seda Ants sooviski. Aga õhtul võis vanematele ütelda, et olin kohal küll, aga tööd ei saanud.

Tükk aega olid Ants ja Laiskus suured sõbrad. Nad sobisid imehästi. Aga siis hakkasid pahandused tulema — küll isa, küll ema, küll endiste sõpradega. Tülisid sigines aina juurde. Ants muutus päris õnnetuks, sest pahandusi põhjustas ei keegi muu kui tema hea sõber Laiskus.

„Ära kurvasta,“ lohutas Laiskus. „Eks ole me toredasti elanud? Kõige tähtsam, et meile nii meeldib. Mind rõõmustab teadmine, et kõike seda olen suutnud sul-

le oma sõprusega võimaldada.“

„Aga tülid?“ nurises Ants.

„Tülid...“ põlastas Laiskus. „Tülisid on alati. Need olid sul enne ja tulevad ka pärast.“ Laiskus tahtis iga hinna eest Antsu sõbraks jääda. Ta mõtles veidi ja ta nägu lõi särama: „Ära muretse, Ants. Mul on kindel sõber, ta tuleb kohe ja muudab olukorra paugupealt.“

Uus sõber tuli, pilgutas Antsule kavalalt silma ja nad said kolmekesi headeks sõpradeks. Uue sõbra nimi oli Vale.

Antsu elu muutus kohe lähedamaks. Iga kord, kui Laiskuse pärast pahandus tõusis, tuli Vale ja aitas hädast välja. Kõik klappis toredasti. Ainuke, mis uue sõbra juures ei meeldinud — tal olid lühikesed jalad...

Siiski, Antsu rõõmu ei jätkunud kauaks. Ta endised sõbrad töötasid, sportisid õhtuti, ostsid enda teenitud raha eest häid asju ja — kui raha üle jäi, ostsid maiustusi ka. Antsul ei olnud midagi. Ants muutus sellele mõeldes väga kurvaks. Kuid sõbrad Vale ja Laiskus ei jätnud Antsu nukrutsema. Nad pakkusid talle veel ühte sõpra, kui Ants muidugi soovib. Ants soovis. Uhiuue sõbra nimi oli Vargus.

Vargus naeratas kavalalt, hõõrus oma pikki näppe vastamisi ja küsis: „Noh, Antsuke, millest siis sind on ilma jäetud?“

Ja Antsul jätkus kurta. Juba kaua aega ei olnud ta maiustusi saanud, isegi mitte kõige lihtsamat närimiskummi, rääkimata muust.

„Ah siis nii kehvad on lood!“ muutus Vargus kaastundlikuks. „Ära enam nukrutse, tule minuga. Poed on ju kaupä täis! Ega sa pea siis suurt tasku toppima. Natuke siit, natuke sealt. Natuke kommi, natuke šokolaadi, pisut pähkleid, või mida tahes. Küll sa näed, keegi ei märka su tegu ja kui sa pikapeale vilumuse omandad, siis...“

Vargus õpetas ja Ants õppis. Elu kulges üle ootuste hästi. Iga päev jätkus üks pidu ja pillerkaar.

Aga üks ütle vanasõna: „Pill tuleb pika ilu peale...“ Ühel päeval märkasid isa ja ema, et nende pojast oli saanud laisk ja valelik varas. Isa haaras kiiruga püksirihma, et Antsu „sõpru“ eemale peletada. Küll nad karjusid ja sõdisid vastu, kui isa neid Antsu seest välja rookis! Ja Antsu istumiskoht oli veel kaua aega valus ja hell.

Ants kokkus nüüd ise ka, mõistes, mis temast oleks samamoodi jätkudes saanud. Aga nüüd jäi ta hoopis ilma sõpradeta, keegi ei tahtnud teda.

Kui Ants nii norutades istus, astusid ta juurd kolm tundmatut. Nad naeratasid ja ütlesid: „Ants, pea püsti! Hea, et sa halbadest sõpradest lahti said. Kui tahad, vali meid.“

Kuigi Ants nägi kohe, et pakkujad paistavad igati kenamad ja viisakamad kui eelmised sõbrad, hiilis väike kartus hinge. Ta küsis: „Kes te olete ja kuidas on teie nimed?“ Uustulnukad vastasid: „Meie oleme Tarkus, Hoolsus ja Ausus. Oleme nõus sinu juurde jääma, kui sa vaid tahad. Kõik, kes meid valivad, on elus õnnelikud, sest nende südametunnistus jääb alati puhtaks.“

Kui nüüd Laiskus, Vale ja Vargus mõistsid, et neid hüljati, tulid nad rüsinall tagasi. Nad tegid mesimagusa näo ja nurusid: „Antsuke, miks sa meid põlgad? Kas me ei teinud, et sul mugav oleks?“

„Sulle ju meeldis laisk olla,“ meenutas Laiskus. „Ja kui hätta jäid, aitasin sind välja,“ ütles Vale. „Ja mina tegin, et sul oleks kõike külluses,“ lisas omalt poolt Vargus. „Jääme ikka sõpradeks!“

Ants aga raputas pead: „Ei! Eluilmaski mitte!“

V.A. Kimberg-Kotkas

JOHANNA, SEPPO JA TEE ELLU

(Algas 4. lk.)

saatana kurjuseriigist lahkumiseks, et kuuluda Tema riiki. Kas saite aru?"

"Kristlaseks saamine on siis — mis, Johanna?" Isa osutas kahele teele.

"See on lahkumine laialt teelt kitsale teele."

"Veel, Seppo?" ei jäänud isa rahule ja näitas puid pildil.

"See on, kui lakkame olemast halb puu ja alustame heaks puuks saamist!"

"Johanna kord!"

"See on, kui ei kuuluta enam saatana riiki, vaid hoopis Jeesuse riiki."

"Hästi! Tahan teilt veel midagi küsida. Kummal

teel teie olete? Millised puud te ise olete? Kumba riiki kuulute? Mis sina arvad, Seppo?"

"Arvan, et mina olen laialt teel, isa," vastas Sep-
po tõsiselt.

"Kummal sa olla tahak-
sid?"

Seppo ei kõhelnud:
"Sooviksin olla kitsal teel."

"Ja sina, Johanna?"

"Mina arvan, isa, et olen
ehk ikka kitsal teel. Aga
päris kindel ei ole."

"Kas soovid kindel ol-
la?"

"Soovin," vastas Johan-
na tasa ja vaatas isa joonis-
tusi.

"Kui neid asju edasi

arutada, selgub veelgi, mi-
da tähendab kristlane olla.
Ja Jumal aitab teil mõle-
mal saada kindlusetunde."

"Arutame kohe!" käis
Seppo peale.

"Ei, selle jätame hom-
seks. Nüüd jookseme mäe
otsast alla."

"Sa ei julge!"

"Ah et ei julge?! No
läks!"

Ja isa hakkas ettevaatli-
kult alla kiirustama. Vahe-
tevahel libises ta küll seli-
li. Aga haiget ei saanud.

"Naerge aga naerge," hüü-
dis ta üle õla lastele. "Ma
võidan teid nii ehk nii." Ja
võitiski.

Derek Prime

LAAGER...

(Algas 6. lk.)

Mulle ei sobi pinnapealsed suh-
ted inimestega, aga rohkemat kolm
imelühikest suvepäeva ei paku-
nud.

Mis meeldis?

Lapsed. Ma ei ole veel jõudnud
nendest küllastuda. Mind kütke-
tab ja vapustab, kuivõrd ehedalt
peegeldavad lapsed ümbritsevat
maailma — nii head kui kurja.

Õnneks head rohkem.

KÄRT:

Ka mina käisin laagris. Seal oli
ütlemata huvitav. Laagripaigale
jõudmiseks matkasime umbes
kolm kilomeetrit. Püüdsin teelt
konni ja toppisin nad oma mütsi.
Natukese aja pärast pidin ma nad
siiski välja laskma. Varsti jõudsi-
me kohale. Laagriplats oli ilus.
Kõrval asus väga kaunis maja ja
kohe üle tee paistis järv —
Võrtsjärv. Lõime telgid üles ja
läksime ujuma. Supelda oli tore,
vesi oli soe ja mõnus. Siis mängisi-

me ja lihtsalt jooksimet. Kui sööma
kutsuti, juhtus äpardus. Kristel
kukkus paneelide peale. Ta põlv oli
katki, nii et pidi natuke õmbrema.
Pärast sööki riietusime soojemalt
ja kogunesime lõkke äärde laulma
ja jutte rääkima.

Hommikul ärkasin vara, sest
olin toimkonnas. Pidin aitama
toitu valmistada. Päeval saime
palju ujuda, ronisime redelitel ja
kiikusime.

Jalutuskäikudel metsas kuulsin
esimest korda, et on olemas türn-
puu ja paakspuu.

Õhtul lõkketule ääres tegime
pantomii. Meie rühmal tuli
mängida Naamani lugu.

Kui pühapäeva hommikul bussi-
peatuse poole läksime, oli kahju, et
tore laager nii ruttu otsa lõppes.

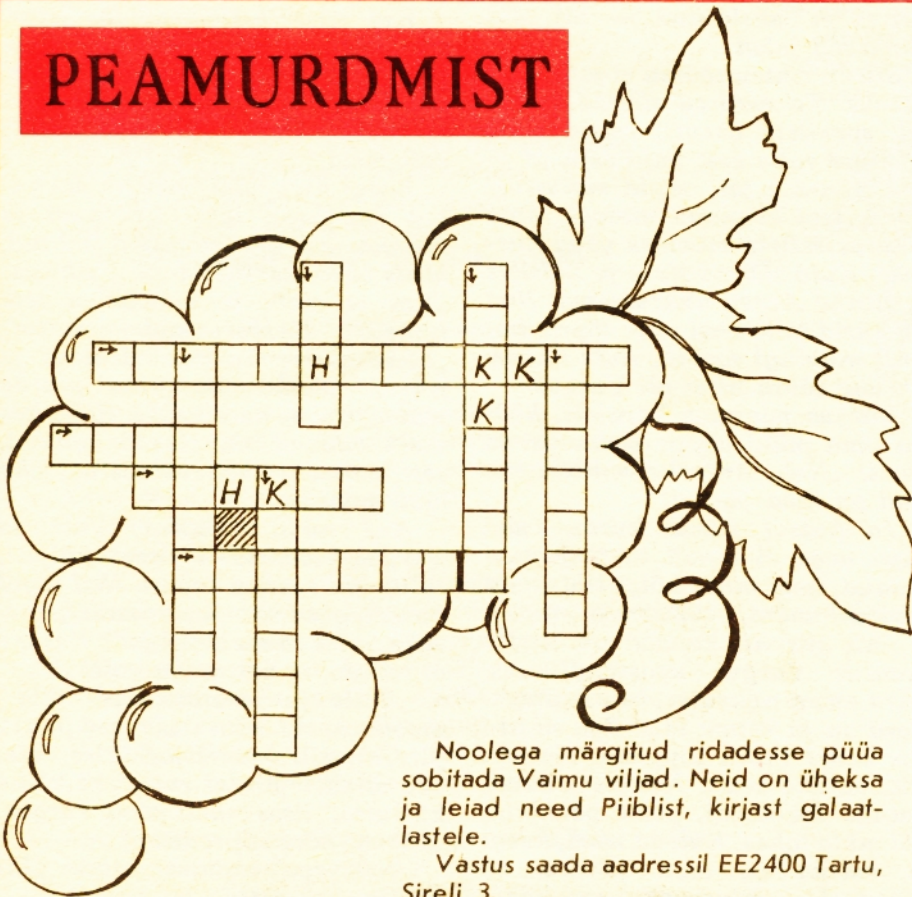
ANNE:

Laager? Matk pidi ju olema!
Nojah — need lõkketegemise ja
metsaminemise keelud tõmbasid
meie retkeplaanidele kriipsu pea-
le ja vahepeal tundus, et sel suvel
ei tule kohe mitte midagi. Mitte
midagi. Nüüd aga — laager! Mis
seal õigupoolest tegema peaks? Ei
tea, kas lapsed õhtul üldse maga-
magi jäävad, kui päevane palavus,
pikk teekond ja raske seljakott
pole oma tööd teinud? Kahtlused
olid suured. Ja mitte ainult minul.

Nüüd tean, et lapsed tundsid
mõnu lihtsalt koos olemisest,
lõkkest kerkivatest südemetest,
kõrbemaitsetest makaronidest,
looduse avastamise retkedest ja
kollaserv-ujuritest, soojast veest ja
mõistatamisest, piiblijuttude män-
gimisest ja ühisest laulmisest.
Suvest. Päikesest. Ja laagrist.
Nagu minagi.

Tartu Seitsmenda Päeva Adventistide Kogu-
duse infoleht. EE2400 Tartu, Linda t. 9. Toime-
taja Anne Vahtramäe. Tellimuse nr. 3879. Trü-
kiarv 5000. Trükikoda „Kiir“ Viljandis.

PEAMURDMIST

Noolega märgitud ridadesse püüa
sobitada Vaimu viljad. Neid on üheksa
ja leiad need Piiblist, kirjast galaaf-
lastele.

Vastus saada aadressil EE2400 Tartu,
Sireli 3.